

ГЛИБИНИ

Це тремтіння душі,
мов метелика
над небезпечною свічкою...

Цей холод у пальцях,
ця скутість
(колись легкоплинних) думок...

Коли вже
ні сказати, ні писати...
Просто боляче.
Просто нічого.

І видається
нестерпно-невчасним
кожен крок і ковток.

Здається,
межу вже перейдено,
ще трохи емоцій
– і світло.

В глибинах
жаского тунелю
і вже поза межами часу.

Заплющувеш очі.
Розплющувеш –
знову посеред літа,
посеред ранку і болю,
просто посеред фрази.

І відчуваєш,
що досі нічого не знала
про власну душу,
муровану
з чогось міцного й холодного,
наче каміння.

Вона тут спинилась.
Лежить.

І не маю я чим її зрушити.
Неначе
усі жалі світу
злились в океан
у її глибинах.
2019

ПОЧАТОК

Всесвіту таріль весняна,
чисто вмивана дощем,
Небо в хмарах полотняних
нахилилось над хрущем!..

Стільки запахів у листі,
стільки соковитих фарб
крізь бетонні лики міста
мироточать на бульвар.

Сходить тісто у макітрі
із моїх надій і снів.
Наберу в легені вітру
й причащуся од весни!

2018

